

România liberă

REDACȚIA Piața Școlii, Telefon 17 99 10. Administrația 17 90 10, Interior 24 00.
Telex: 178 — București

ORGANUL SFATURILOR POPULARE DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Redacția ziarului „România liberă”
urează cititorilor, colaboratorilor, tuturor
oamenilor muncii, sănătate, fericire și
succese în muncă

LA MULȚI ANI!

La cumpăna anilor, când douăsprezece bătaii solemne vestesc încheierea unui an și-nceperea altuia nou, alături de prieteni, în mijlocul celor ce ne sînt dragi și apropiați, două gânduri ne însoțesc într-o străfulgerare: unul se îndreaptă spre anul ce-a trecut, celălalt spre cel ce vine.

Anul ce-a trecut l-am trăit intens, zi cu zi, muncind, bucurîndu-ne de biruințe, înfrîngînd neajunsurile. L-am trăit proiectîndu-ne fiecare existența pe fundalul imensei însemnătăți istorice pe care a avut-o pentru țara noastră, pentru poporul nostru; anul 1965 a fost anul Congresului al IX-lea al Partidului Comunist Român, a fost anul cînd Marea Adunare Națională a votat Constituția Republicii Socialiste România.

În anul 1965, Congresul Partidului a făcut bilanțul marilor noastre realizări, a deschis înspre anii ce vin grandioase perspective, arătînd întregului popor calea în urcuș armonios spre noi trepte de progres și civilizație. În deplină unanimitate, cu neîntorsit entuziasm, cu înflăcărată încredere, poporul a primit istoricele sale hotăriri, ferm convins că munca pentru îndeplinirea lor constituie cea mai înaltă, cea mai scumpă îndatorire, cea mai directă contribuție la înflorirea patriei, la continuu dezvoltarea a națiunii socialiste, la creșterea prestigiului internațional al țării, la ridicarea neîncetată a nivelului de trai material și spiritual.

Încrederea neîntorsită în anii ce vin — anii planului cincinal — s-a manifestat cu deplină vigoare în dezbaterile sarcinilor de plan pe anul 1966. Pe filele încă albe ale cronicilor înflăcărate ale noului an se înscriu ca un prim capitol planurile bine chibzuite, realiste ale colectivelor de muncă. Ele sînt străbătute ca un fir roșu conducător de hotăriri Congresului Partidului, care unesc energiile creatoare, voința de muncă și priceperea, într-un unic, mare și de nebiruit șuvoi creator.

Anul care a trecut a fost pentru popor și pentru țară un an bun. Din înfăptuirile lui, din marile noastre victorii obținute sub conducerea Partidului în anii construcției socialiste, crește plini de vigoare mugurii ce se vor deschide în florile bogate ale viitoarelor roade.

Privind înainte cu simțămîntul datoriei împlinite, pășim spre anul ce vine mai bogăți în experiență, mai încrezători în forțele noastre, cu energii sporite. Ne așteptăm un nou an de muncă, un nou an de succese. Îl primim cu fruntea sus. Să-l așteptăm la miez de noapte cu urarea caldă, rostită din inimă:

LA MULȚI ANI!

Noi capacități de producție

BRĂILA (coresp. R. 1.). — La Combinatul de celuloză și hîrtie din Brăila intră în funcțiune noi capacități de producție în cadrul celor două etape de extindere a acestei unități. La secția electroliză a intrat în funcțiune un grup de 6 celule care prepară clorul necesar albirii celulozei. La altă secție — prepararea chimică a apei — intrată anterior în funcțiune au fost recent realizați parametrii proiectați. Într-un ritm intens se desfășoară lucrările și la alte obiective. La tăcătoria de stof lucrările de montaj au fost terminate urmînd ca în scurt timp să înceapă rodajul. Aceste obiective s-au realizat în legătură cu punerea în funcțiune, în anul viitor, a celei de a doua fabrici de celuloză din cadrul combinatului.

CONSTANȚA (coresp. R. 1.). La Șantierul naval se fac intense pregătiri în vederea extinderii capacității de construcție și reparații. În anul viitor — primul an al viitorului cincinal — urmează să se construiască un nou doc plutitor de mare capacitate care va permite repararea de nave, cu un deplasament pînă la 30 000

Este ultima dimineață a anului 1965. Cîteva ore doar și același gong, bătrîn și neuzat al timpului, va marca trecerea pragului într-un nou an. Cîteva ore doar și luminile toate se vor stînge pentru cîteva clipe — clipe de bucurie generală. Cîteva ore doar și brazii făcuți și solemni vor prelua de la oameni același vechi și veșnic nou „La mulți ani!”, ca să-i poarte ecoul spre crestele înzăpezite și să-l ducă mai departe...
Foto: NICU VASILE

Desen de D. NEGREA

Ședința de constituire a Consiliului Național al Cercetării Științifice

În ziua de 30 decembrie 1965 a avut loc ședința de constituire a Consiliului Național al Cercetării Științifice. În cadrul ședinței, tovarășul Roman Moldovan, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, președintele Consiliului Național al Cercetării Științifice, a prezentat atribuțiile și sarcinile Consiliului.

În încheierea lucrărilor șe-

dinței de constituire a Consiliului Național al Cercetării Științifice a luat cuvîntul tovarășul Manea Mănescu, secretar al C.C. al P.C.R. Consiliul Național al Cercetării Științifice are următoarea componență: Roman Moldovan, membru corespondent al Academiei Republicii Socialiste România, președinte; Mircea Biji, membru co-

respondent al Academiei Republicii Socialiste România, Vasile Chiriță, doctor inginer; Ilie Diclescu, profesor universitar, Horia Hulubei, academician, Ștefan Peterfi, academician, Remus Răduleț, academician, Nicolae Sirbu, inginer, — vicepreședinți;

(Continuare în pag. a 5-a)

Ședința Comisiei de organizare pentru pregătirea Congresului de înființare a Uniunii Naționale a Cooperativelor Agricole

În ziua de 30 decembrie 1965 Comisia de organizare pentru pregătirea Congresului de înființare a Uniunii Naționale a Cooperativelor Agricole s-a

întreținut în ședința de lucru și a examinat mersul lucrărilor de pregătire a Congresului.

Comisia a constatat că proiectele de statut al cooperativei agricole și al uniunilor cooperatiste au avut un puternic ecou în rîndurile țărănimii, fiind primite cu profund interes și adesea deplină. Totodată au fost făcute de către cooperatori, brigadierii, președinții, inginerii, mecanizatorii și alte categorii de oameni ai muncii de la sate numeroase propuneri în legătură cu organizarea muncii în cooperativele agricole, sistemul de retribuție a muncii, retribuția suplimentară, întărirea rolului adunării generale în dezvoltarea cooperativei, atribuțiile președinților, brigadierilor și altor cadre de conducere, precum și în legătură cu alte as-

pecte din viața cooperativelor agricole.

Unele din aceste propuneri se referă la criteriile de atribuire a loturilor în folosință personală. Examinîndu-le, Comisia a hotărît să recomande introducerea în proiectul de statut al cooperativei, la articolul 4, un alineat nou cu următorul cuprins:

„Familiiilor din care alături de unul din părinți lucrează e-

(Continuare în pag. a 5-a)

DRUM BUN ȘI BUN SOSIT!

Ion Pas

Trei cărți de joc, așezate în evantai dinapoi unei ferește, arătau că acolo trăia o cucoaară cărturărească care, de cele mai multe ori mustăcioasă, cu un benghi în bărbie, cocoțată în virful patului, între perne, ghicea trecutul, prezentul, viitorul — tscușită fiind deopotrivă să citească în palmă și-n cafea. Trăia bine, avîndu-și clientela recrutată nu numai din lumea care popula mahalalele, dar și din-
tre doamnele de la centru care descindeau la poarta ei din trăsuri și cușuri.

Pe o treaptă inferioară se aflau ghicitoarele cu ghioceul și, mult deasupra lor, precicitoarele care își făceau reclama în jurnale — Mafalda, spre exemplu, bucurîndu-se anii în șir de o celebritate pe care ar fi putut-o rivni scriitorii, actorii, savanții și sportivii.

Cientela era, se înțelege, în majoritatea ei feminină. doritoare să lăimtrească niște pricini sentimentale. Tîneau să se lămurească însă și unii reprezentanți ai secolului opus în materie de afaceri și de politică: dacă se încheie, dacă să rămîni sau nu mai departe în partidul în care se găseau.

Dever mare făceau cu deosebire doamnelor ghicitoare în preajma sfîrșitului de decembrie cînd supranaturalele lor însuși erau sollicitate să dezvăluie ce anume se va în-

țimpla în anul viitor mușterilor lor. În afara vieții personale unii dintre ei doreau să afle ce evenimente se vor produce în lumea largă, dar răspunsuri satisfacătoare nu erau în măsură să dea, în privința aceasta, ghicitoarele ignorante.

Previzunile pe plan mondial veneau din partea unor doamne și domni din afară, a căror notorietate o depășea pe-a seșilor de state și pe-a stelelor de cinematograful, iar ziarurile de pretutindeni, inclusiv de la noi, le acordau în numerele de Anul-Nou publicitate largă.

Vor fi — anunțau ele — cutremure de pămînt undeva; va muri un cap încoronat și, în orice caz, se va declara doleu într-o familie regală (nu se preciza care); se vor îneca niște vapoare și vor cădea niște avioane; vor fi inundatii catastrofale și citeva derrieri de tren; o revoluție se va produce într-una din țările Americii de Sud; va fi și-un atentat; o bancă din Anglia va da faliment; vom avea, la o curte princiară, o logodnă sau un botz.

Prevestirile își găseau în genere confirmarea căci fiind, pe vremea aceea, multe capete încoronate și tot atîtea familii regale, era natural ca

din rîndurile lor cineva să treacă în lumea nefinței; tot astfel, dat fiind numărul curților princiare, era firesc să se petreacă, în cursul anului, în mijlocul lor, un eveniment fericit.

Celelalte calamități naturale, politice sau datorate progresului tehnicii în materie de transport, intrau la rîndu-le, în ordinea inevitabilă a întîmplărilor, producîndu-se și-n trecut, astfel că nu existau motive care să le-mpiedice repetarea.

Da, dar va fi război? Întrebările neliniștite care din ceasul înscăunării fascismului și mai cu seamă din acela al ascensiunii nazismului, și-o puneau omenirea — ghicitoarele, ghicitorii cu faimă universală așteptau răspunsuri în doi peri. Nu vom avea război în anul care vine. Rămîne de văzut la capătul lui, ce va arăta descifrarea tainelor cuprînse în stele, în cărți și în cafele.

Războiul a venit în anul pe care ei și el îl anunțau ca fiind al îndepărtării pericolului lui.

De atunci rămînd de rușine, prezicerile nu și-au mai găsit locul în presă, niciăieri — escroci și escroacele cu internațională reputație apucîndu-se probabil de altă meserie.

Mai fusese o tradiție, a-

(Continuare în pag. a 2-a)

Partidului

Tu mi-ai aprins lumina izbinzii în priviri,
Și-n conștiință tortă răspunderilor grele,
Tu mi-ai deprins condeiul cu marile zidiri
Și umbrelul cu ritmul de-asalt al vremii mele.

Mi-ai hărăzit prin luptă cunoașterilor rost,
Paterilor răzlețe, un sens și o chemare,
Și împlinind triumfuri ce doar în dor mi-au fost,
Mi-ai dezlegat gîndirea din strîmtele-i chenare.

Precum își scarbe bradul urcușul din pămînt,
Prin tîne orizontul vieții mi se-arată,
Mi-ai învățat să pipăi trumusul din cuvînt
Și să citesc ideea în marmură-ntrupată.

De-aceia azi cuvinte sculptate în iubiri
Parnesc în stol de aur cîntare să-ți inchine,
Viața de mi-ăș trece-o întregă-n dăruiri
Aceeși datorie mă va lega de tine...

ION PETRACHE

Înaripații timpii

Pămînt și cînt și inimă ești, țară,
cu vîntul ridicat în simfonii
cu lumina — unica povară —
pe care demnă-n vîrșii o susții.

Din timpii în timpii mai nobilă prin fine,
te schimbă în imn, în odă te preschimbă,
la pragul clar al anului ce vine.
Slăviți să-ți fie înaripații timpii.

Slăvită fie noua ta baladă
rotund creată-n spirit de partid
Și-o ta, surlată-n aur baricadă
din care arăpile mi le deschid.

La sărbătoarea inimii rămîne
prezența vie-a cîntecului meu,
duh comunist pe daline române,
furtună care naște curcubeu.

Voi respira, cu mare demnitate,
prin timpul ce ridică val din val,
și care-n secol tîrm și tîrmuri bate,
frumosul ciclul-nscris în cincinal.

AL. ANDRIȚOIU

CU BUCURIA ȘI CUTEZANȚA MARILOR ÎMPLINIRI

Dr. ing. E. Slsok

de la Baza de cercetări din Timișoara
a Academiei Republicii Socialiste România

Pășim pragul unui nou an cu sentimentul de mândrie, bucurie și satisfacție a împlinirilor, cu cutezanța scrupuloasă încrezătoare a viitorului căruia prezentul — prin munca entuziasată a întregului popor — i-a făurit temelii trainice. Anul pe care îl încheiem lasă și în orașul de pe Bega amprenta ritmului de șantier în plin avânt, acel aspect de efervescență generală pe care-l au toate sectoarele de muncă. Alături de vibrațiile marilor întreprinderi moderne: „Uzinele mecanice“, „Electromotor“, Combinatul „Victoria“, „Dermatina“ — rod al anilor noștri — se simte și în Timișoara pulsul însuflețit al vieții din facultăți, al muncii migăloase din laboratoare.

În aulele celor patru institute de învățământ superior — dintre care cel mai tânăr, „Universitatea“, își ridică frontispiciul de beton și sticlă peste oraș, dominând împrejurimile — peste 12.000 de studenți (față de numai 480 în 1945) se pregătesc astăzi să devină specialiști de naștere. Aceasta, în timp ce o parte din cadrele didactice și alți numeroși cercetători grupăți în jurul Bazei din Timișoara a Academiei, dezleag, sub lentila microscopului sau în scintilele arcului voltaic, sensul unor noi căi eficiente în cercetarea științifică.

Analiza profundă făcută de tovarășul Nicolae Ceaușescu la recenta sesiune a Marii Adunări Naționale, programul expus cu acest prilej și votarea legii cu privire la organizarea și funcționarea Consiliului Național al Cercetării Științifice, demonstrează, încă odată, înalta prețuire pe care o acordă partidul și guvernul acestui important sector de activitate.

În Timișoara, devenită în ultimii ani și un important centru științific al țării, cercetătorii au obținut succese importante în domeniul științelor tehnice, al chimiei, biologiei și în alte sectoare. Este semnificativ că astfel de rezultate cum sînt cele dobândite în domeniul hidrodinamicii — legate de fenomenul de cavitație — sau în sectorul rezistenței materialelor au dus la importante aplicații economice, în colaborare cu constructorii de mașini din Reșița. Ele au fost posibile tocmai datorită legăturii dintre cercetarea științifică și producție, abordării cu prioritate a unor teme științifice legate de necesitățile economiei. Transpunând în fapt indicațiile partidului cu privire la împlinirea armonioasă a cercetării fundamentale cu cea aplicativă, a legării de producție a temelor de cercetare, oamenii de știință din Timișoara vor înregistra și pe viitor succese pe măsura condițiilor materiale puse la dispoziție în laboratoare, ca și a posibilităților lor.

Preocupări majore, în care cercetarea fundamentală se îmbină armonios cu cea aplicativă, caracterizează în general pe oamenii de știință din toate secțiile Bazei. Fără a avea un caracter de analiză, rindurile de față nu urmăresc decât să schițeze câteva asemenea preocupări.

Este demn de subliniat faptul că, în numeroase direcții, cercetările au fost duse până în faza aptă pentru aplicare, secțiile noastre colaborând activ cu ministerele de resort și întreprinderile interesate nu numai prin punerea la îndemână a documentației necesare, dar și prin acordarea asistenței tehnice permanente. Un exemplu concludent îl oferă și colaborarea dintre secția de sudură și Ministerul Căilor Ferate în introducerea în țara noastră a șinelor sudate, cu întreprinderea de transporturi-București, în aplicarea metodei de aliere în arc electric și folosirea ei la încălzirea — prin sudare — a bandajelor uzate.

Pentru cei care vizitează Timișoara, chiar și pentru cei mai puțin inițiați în domeniul cercetării, preocupările științifice ale oamenilor de știință de aici îmbracă și forme „vizuale“ — ca să mă exprim astfel. Mă refer la laboratoarele moderne de cercetare a materialelor de construcții și la cel de rezistență a materialelor metalice, ridicate în preajma Institutului politehnic, la „Ferma avicolă“ a Centrului de cercetări embriologice, la Centrul de calcul electronic, la Laboratorul de cercetări hidrotehnice — adevărată uzină în incinta facultății de mecanică — ca și la toate celelalte laboratoare de altă natură, înaltă, o bază materială care, folosită în mod rațional, permite efectuarea unor studii temeinice.

Oamenii de știință din Timișoara și-au lărgit tematica cercetării în lumina sancțiilor trasate de Directiva Congresului al IX-lea al P.C.R. În sectorul de pedologie, bunăoară, se va cerceta în continuare corelația dintre regimul aerohidric din sol și însușirile mecanice ale acestuia, cercetări ce prezintă o mare însemnătate pentru ridicarea potențialului solului în agricultură. Studiul valoroase se întreprind și în direcția sintezei coloranților organici, în domeniul materialelor de construcții — privind crearea unor betoane durabile prin vibrări, revibrări etc. Centrul de embriologie normală și patologie se ocupă intens de cercetarea patologiei prenatale, problema devenită în ultimii ani — deosebit de actuală pe plan mondial.

Din cele câteva exemple arătate se desprinde clar că în Timișoara cercetarea științifică se află în plină dezvoltare. Cercetătorii noștri, însuflețiți de sarcinile ce le revin în noul cîncinal, sînt hotărâți să nu-și precupețească eforturile elaborând lucrări valoroase pentru dezvoltarea continuă a științei românești pusă în slujba marilor idealuri ale socialismului.

— O stea...
— Și luminări...
— Și beteală și globuri...
— Și păpușe și ciocolată...
— Și mașinuță și mingea...
E greu de făcut inventarul bradului, încărcat de daruri și poezie, cînd el e mare — pină-n tavan, și tu ești mic — și nu ajuși decît pină la cea mai apropiată stea...
Foto: MIHAI POPESCU

— O stea...
— Și luminări...
— Și beteală și globuri...
— Și păpușe și ciocolată...
— Și mașinuță și mingea...
E greu de făcut inventarul bradului, încărcat de daruri și poezie, cînd el e mare — pină-n tavan, și tu ești mic — și nu ajuși decît pină la cea mai apropiată stea...
Foto: MIHAI POPESCU

Tinăr, pe măsura generației noastre

Oskar Pastior

Prilejul anual, iată, devine din nou izvor de certitudini inedite, semnificative și direcționale.

Simbolica pauză între '65 și '66, între ora 24 și 0, deschide o imens spațiu de gânduri și sentimente. Inșuși faptul că dezvoltarea impetuoașă, materială și spirituală a patriei noastre socialiste nu cunoaște pauze în nici un moment, îmbogățește semnificația acestui prag de An Nou. Elanurile, capacitățile, răspunderile noastre intră în cîncinul care va însemna, și pentru ele, o treaptă de esențială creștere.

Vastul program de înflorire a României Socialiste — conținutul acestui vers cu rezonanță adîncă și multiplicată în conștiința țării, cu rezonanța cîntecului popular și a creației universale, ne cheamă să-l trăim și să-l îndeplinim cu noi îndepliniri și trăiri.

Și iată că gîndurile, propunerile, dorințele personale, printre care și ale mele, sînt toate cuprinse ca niște reale posibilități în perspectiva viitorului, în cuvîntul partidului. Noul meu volum de versuri în limba germană se află sub tipar și va fi gîtit în anul care începe. Îmi doresc cititorii exigenți, adică prieteni, doresc să fiu tînar pe măsura generației, să folosesc mai productiv vostoile condiții ce mi se oferă pentru creație, pentru cunoașterea și asimilarea tezaurului de valori spirituale ale patriei și ale lumii; îmi doresc să contribuî prin formulele inimii și prin viața gîndurilor, deci prin sincere și simple cuvinte, la edificul omului și al demnității sale, la prestigiul literaturii din țara noastră.

Drum bun și bun sosit!

(Urmare din pag. 1-a)

ceea a prezentării vechiului An sub forma individualului bătrîn, cu barba albă, care, cu un aer vinovat, cu figură de răufăcător, se strecura pe ușă în noaptea Revelionului. El era calul de bătaie al tuturor desenatorilor lumii, iar așa ziișii umoriști îl petreceau cu

vorbe jignitoare. Huiduieli i se adresau, la miez de noapte, în ciocnet de pahare, înainte de a fi salutată zgomotos apariția Anului cel Nou intruchipat ca un prunc dăloș și zglobiu. Cel ce pleca adusesse îngrijorări, necazuri. În cel ce venea se plasau speranțe de mai bine care, pînă la urmă, erau sortite să eșueze.

Așa a fost odată și la noi. Așa mai este astăzi prin alte locuri.

De mai bine de două decenii, de cînd am dat vîștii noastre alt conțînt și alte dimensiuni, fiecare încheiere de an e prilejul unei tot mai bucuroase treceri în revistă a ce-am împlinit. Imaginea anului care face loc celui alt nu mi se mai înfățișează ca-n trecut. De el nu ne mai despărțim decît cu sentimentul recunoștinței.

Intimpinînd cu suris pe buze, cu încredere-n inimi anul care sosește, ne luăm un afectuos bun-rămas de la cel care pleacă. A fost dăruitor de mari succese, de mîndrie îndreptățită acest „1965“ al istoricului Congres al Partidului nostru și al proclamațiilor României socialiste.

Drum bun bătrîniului care și-a făcut datoria!
Bun venit celui care-i urmează!

VICTOR TULBURE

...ȘI PE '66 DAMENI ȘI PROIECTE

Clasica întrebare de revelion, inaugurînd pagina de față, a căpătat, în contextul acestui neuitat an de care ne despărțim, răspunsuri încărcate de înaltă tensiune emoțională. Cei cu care am vorbit ridicau priviri de pe planșete, coborau de pe scheme, ieșeau din laboratoare, se pregăteau să intre în scenă. Totuși, răspunsurile lor au venit prompte și frazele, concentrînd în citeva cuvinte vise, proiecte, planuri de viitor, s-au rostit cu aceea bucurie lăuntrică proprie gîndurilor ordonate de certitudine.

E firesc: 1965 a fost anul care a dat poporului liniiile directe, cutezătoare, înțelepte, ale dezvoltării sale viitoare, trasate de Congresul al IX-lea al partidului nostru. Jalonat astfel, așteptat 1966 inaugurează de fapt nu numai un singur an, ci următorii cinci, înmănușiați în planul cincinal. De-a lungul ascensiunii țării pe magistrala socialismului, o constelație își va aprinde luminile sporite în strălucire: aceea a energiilor creatoare conectate la opera de valorificare superioară a talentelor fiecărui membru din colectivitatea noastră.

Intr-adevăr, Anul Nou debutează sub semnul plener al însuflețitoareii prevederi constituționale care stabilește drept scop fundamental al întregii activități de stat afirmarea multilaterală a personalității umane. Grafate pe amplu plan al cincinalului, dorințele, planurile, visele personale se contopesc în marile visuri ale celor 19 milioane de oameni. Iar din planul desăvîrșirii viitoare, fiecare își cunoaște de pe acum cea cotă-parte de muncă și răspundere.

Iată de ce dorințele consemnate în ancheta noastră aparțin unor oameni pentru care a dori înseamnă a cunoaște — ca să parafrazăm aforismul lui Voltaire. În anul de care ne despărțim, de pe navele viselor lor individuale, străbînd traectoria socialismului, s-a desprins cite o nouă, valoroasă treaptă. Sînt contribuții personale — într-un anume sens: „debuturi“ pe tărîm industrial, științific, artistic, care și-au găsit făgașul cel mai prielnic în climatul binefăcător al societății noastre. Și tocmai legătura continuă dintre visurile personale, țelurile, perspectivele, certitudinile colectivității socialiste, au subliniat-o ei răspunzînd la întrebarea: „...Și pe '66?“

Spectaculosul văzut de aproape

În stadiul său actual, șantierul Combinatului siderurgic de la Galați pare să refuze spectaculosul. Intr-adevăr, văzut de departe, totul este cit se poate de obișnuit, deși se știe că, prin dimensiunile sale, prin capacitățile și prin producția sa, Combinatul nu va avea egal în țară, el însumînd — și în cîteva direcții depășind chiar — Reșița și Hunedoara la un loc. Spectaculosul apare însă atunci cînd te afli față în față cu instalațiilor montate, cu cifrele de producție preconizate, față în față cu oamenii a căror energie împlinesc tot ceea ce a fost gîndit. Spectaculosul apare atunci cînd inginerul DUMITRU STANESCU, directorul tehnic al viitorului combinat, consideră că tot ceea ce s-a întreprins în cursul anului 1965 constituie de fapt „rampa de lansare“ pentru îndeplinirea obiectivelor anilor ce vor veni.

În acest context, directorului tehnic al combinatului îi este ușor să „vadă“ traectoria pe care o va lua „racheta“ aflată acum la rampa de lansare prin proiectele anului '66: — Laminorul de tablă grosă să debuteze cu bine; și cifrele de plan să fie depășite la toți indicatorii; și fie pregătite corespunzător „debuturile“ anului '67: aglomeratorul, furnalele, oțelăria, fabrica de oxigen, fabrica de blocuri dolomitice etc.

— Participarea cu succes la toate concursurile anului și la susținerea examenului de admitere la Facultatea de medicină.

Încă o aniversare

De curînd, pe drumurile de fier ale țării a pornit în călătorie cea de-a 300-a locomotivă Diesel electrică. Evenimen-

tu fusese cîștit cum se cuvine de muncitorii de la „Electropultere“, din Craiova. Lăcătușul montator DUMITRU BUȘAN, împreună cu echipa sa, face parte din rîndul celor ce au rotunjit această cifră festivă: a lucrat la montarea grupului Diesel și a agregatelor termice ale celei de-a 300-a locomotive.

— În 1966? Țin din toată inima să instalez cu tovarășii mei grupul Diesel și pe cea de-a 400-a locomotivă. Și tot înainte de termenul prevăzut în grafic.

Prolog Mexico-City

Deși foarte de dimineață, MIHAELA PENEȘ nu era ocașă. — E la antrenament. — Așa dimineață? — Da, așa dimineață — ne răspunde calmă vocea de la capătul firului și înțelegem că programul de vizită al acestei fete uluitoare este mai mult decît riguros, că dincolo de talentul, de formidabila sa condiție fizică, se află o mare cantitate de muncă. Ne întrebăm chiar ce-ar mai putea să-și dorească pe '66 această fată după ce a cîștigat toate concursurile la care a participat în cursul anului, după ce și-a făcut „debutul“ în rîndul campionilor olimpici. Cînd o găsim, Mihaela ne dovedește că are ce să-și dorească: — Participarea cu succes la toate concursurile anului și la susținerea examenului de admitere la Facultatea de medicină.

„Frații“ electronici

Iată cea mai proaspătă veste sosită din zona gîndirii matematice românești: „Dacic I“, mașina electronică, construită de cercetătorii clienți de la Institutul de calcul al Academiei, va dobîndi, în 1966, un frate! „Dacic II“, cum se va numi

noua lor creație, va urca pe o treaptă superioară obligațiile științifice îndeplinite pînă acum de predecesorul său. „Dacic I“ efectuează calcule necesare studiului sateliților artificiali și rezolvă o serie de probleme de mare eficiență în industrie și agricultură. „Dacic II“, cu trăsături tehnice substanțial îmbunătățite, va parcurge o traectorie științifică și mai amplă.

— Ultimele zile ale acestui an — ne răspunde la întrebarea prezentei anchete acad. TIBERIU POPOVICIU, directorul Institutului — care au marcat crearea Consiliului Național al Cercetării Științifice sînt deosebit de stimulatoare pentru noi, matematicienii. Datoria noastră cea mai puternică este ca, la finele anului viitor, să completăm cu aspecte noi studiile noastre în domeniul teoriei aproximării, să extindem rezultatele obținute în programarea matematică. Și, totodată, să fructificăm rezultatele noastre într-o și mai largă măsură.

Prin „Familia“, noi „luceferi“

Și acum, dăm cuvîntul poetului ALEXANDRU ANDRIȘOIU:

— Nu în calitate de scriitor îmi voi mărturisii astăzi proiectele, ci în calitate de redactor șef al revistei „Familia“ — revistă cu tradiția cea mai veche și, în același timp, revista cea mai tînară din țară.

Sîntem o revistă de cultură cu o experiență care trace deja prin... patru numere. Cum însă tot începutul este greu, veji înțelege că în anul care vine ne va veni și nouă mai ușor să ne edităm revista decît în anul încheiat. Bucuria scurturei răgaz din 1965 constă în depistarea și lansarea de la rampa revistei a unor talente incontestabile: Ion Luca, Ion Mărgineanu, Consta Stanca și încă alții. Ne-a reținut în mod deosebit atenția tînarul poet brașilean Constantin Știrbu (26 de ani), un nume despre care garantăm că se va vorbi.

Multe îmi urez pentru 1966. Cum însă o revistă care l-a publicat prima oară pe Eminescu are datoria de cîntec de a căuta arul tînar al talentelor, fie ca urearea care ne va întîmpina în 1966 să fie aceasta: desoperirea de noi luceferi ai poeziei noastre.

O urare... în reluare

Cadru tipic domeniului în care ne aflăm. Pe pereți planșe mari, colorate. „Schița de sistematizare“ — perioada cutare, varianta X. — „Schița de sistematizare“ anul cutare, varianta Y, pe mese schițe, planșe. Aplecat la masa de lucru, arhitectul șef al orașului Galați tovarășul MITICA CONSTANȚINESCU. La întrebarea noastră încearcă un bilanț:

— 3.040 de apartamente noi. Construcțiile anului 1965 se diferențiază de cele anterioare prin abordarea unor soluții mai bune de organizare spațială interioară, prin elemente de finisaj proprii arhitecturii contemporane. Cele 3.040 de apartamente nu reprezintă însă decît o părticică din zestrea de locuințe noi pe care viitorul o rezervă orașului.

Ce-și doresc arhitecții gălățeni pentru anul 1966?

— O intensificare a ritmului de execuție, astfel ca „părticica“ anului '65 să fie depășită.

„Umbra“ își dorește...

Pe masă, printre cutii de farduri, un joben negru. Pe cuier, un tricou de aceeași culoare. Vă aduceți aminte de costumul Umbrei, straniu personaj din piesa cu același nume din repertoriul Teatrului de Comedie?

Și iată Umbra... în carne și oase: actorul GHEORGHE DINICA recapitulînd în cabină cea mai frumoasă amintire a anului care ne părăsește. Este vorba, firește, de acel vaiag întreprins cu colegii săi la Paris, cu prilejul reprezentărilor date de Teatrul de Comedie pe scena Teatrului Național. După cum se știe, arta teatrului românesc a dobîndit atunci un remarcabil succes. Pentru interpretarea Umbrei, popasul în capitala Franței a însemnat o experiență artistică multilaterală. Dar cel mai puternic îl stăpînește amintirea celui tur de forță artistică de la Paris, de-a lungul celor trei spectacole în care a jucat: „Umbra“, „Troilus și Cresida“, „Rinocerii“.

— Nu pot să-mi doresc pentru 1966 altceva — mărturisește el — decît acea tensiune creatoare în care am trăit atunci. Am atîta nevoie de ea, cînd mă gîndesc că repertoriul pe 1966 prevede spectacole în care va trebui să dau dovada unei pregătiri actoricești complexe.

Primul din neamul Dindărenilor

Zi obișnuită de lucru. În pauza de la orele 11 o întîlnire cu PAUL DINDĂREANU, șantier la fabrica de pielărie și încălăminte Dimbovița. Cunoștință veche. În primăvară, Paul Dindăreanu a fost ales pentru prima dată — deputat în Marea Adunare Națională. Anul '65 se fixează astfel în existența sa și în tradiția familiei sale ca anul în care primul din neamul de tîrani al Dindărenilor a fost chemat să ia parte ca deputat în cel mai înalt for — la conducerea treburilor obștești. Pe plan personal, o dorință constantă:

— Cîștigarea — aîn nou! — a primului loc la concursul celor mai buni șantieri din țară.

Verticale pe Dimbovița

De la o vreme, tinerii locatari ai orașului studentesc din Grozăvești au devenit martorii oculari ai începutului celei mai importante construcții de viitor din învățămîntul superior: pe malurile Dimboviței, pe sub ferestrele cîmînelor lor se deslășoară pregătirile pentru înălțarea Institutului Politehnic.

Proiectul acestui însemnat edificiu, între zidurile cărui se vor aprinde luminile științei pentru 10.000 studenți, este opera unui colectiv de specialiști de la Institutul Politehnic-București. Conducătorul colectivului: arhitectul profesor OCTAV DOICESCU, pentru care anul 1965 înmănușează un număr nesfîrșit de ore dedicate elaborării proiectului, socotit — după propria afirmație — drept creația majoră a activității sale. În 1966 urmează să înceapă transpunerea ei pe verticală. De aceea, răspunsul arhitectului se referă la viitoarea înfățișare, dorința sa personală de a realiza o lucrare colectivă, într-o firescă înlăturare. Iată-l:

— Arhitecții, inginerii și tehnicienii colectivului de proiectare al Institutului Politehnic

Urcuș infloritor

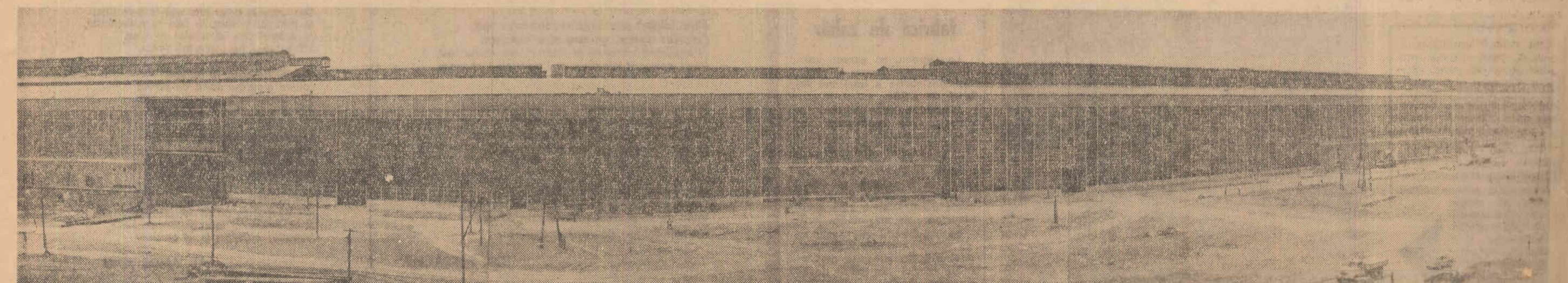
Slăvit și azi și-n viitor
Și-n vremea vremilor să fie
Urcușul tău infloritor,
Străbună vatră, Românie!
Lucescă steagul tău viteaz
Pe plaiul Dunării bătrîne,
In pisciul socialiste azi,
In pisciul comuniste mine!

Înalți, puternice, lucind,
Spre cerurile falei tale,
Păduri de sonde și argint,
Păduri de turle și turnale;
Și spune-al grîtelor talaz
Că se-implinește dulcea-ți pine,
In vatra socialistă azi,
In vatra comunistă mine!

Sinzene mindre, feți frumoși,
La gîl cu purpuri cravate,
Ți sînt copiii și voișii
Ți crești sub zări netulburate,
Slăviți pe ope, munți și brazi,
Pe fabrici și cînuți de grîne,
Sub socialistul soare azi,
Sub comunistul soare mine!

Urcușul tău nepieritor.
Slăvit în veci de veci să fie,
Meleagul nostru-nfloritor,
Străbună vatră, Românie!
De-apururi brațul nostru treaz
Pe steagul topiei va rămîne,
In țara socialistă azi,
In țara comunistă mine!

VICTOR TULBURE

Combinatul siderurgic Galați. Vedere de ansamblu a laminorului de tablă grosă

SUB SEMNUL CERTITUDINI

doresc pe 1966 să-și verifice concepțiile lor create la acest proiect, contribuind astfel la dezvoltarea arhitecturii noastre socialiste.

Itinerar agricol:
„București 1”,
„Iasi 1”,
„Cluj 15”

Tovarășul DEZIDERIU TORJE ne-a spus de la început:

— Ce-mi doresc eu pe '66? Răspund să fie câmpioana țării!

Poftim! Numai la acest răspuns nu ne așteptăm de la președintele Comitetului pentru experimentarea și încercarea soiurilor. Și totuși aflăm că anul 1965 a fost anul de „debut” al soiurilor de grâu românesc „București 1”, „Iasi 1”, și „Cluj 15” al hibrizilor extratrim-purii de porumb 97 și 100, al unor soiuri noi create de oamenii noștri de știință la mazărea de cimp, floarea-soarelui, sfeclă de zahăr etc. Anul 1965 este anul în care s-a încheiat o lucrare de foarte mare importanță pentru creșterea producției în agricultură: și anume raționarea soiurilor. Ce perspectivă au tinerii „debutanți” în anul ce urmează? „Generalizarea lor”.

Juventus rediviva

Într-un anume sens, pentru dr. ing. EMERIC SZEKELI, profesor la Facultatea de mecanică a Institutului politehnic din Cluj, anul 1965 a însemnat recapitularea unor emoționante pagini de tinerete. După cum ne povestește, studentii au obținut, sub conducerea sa, rezultate științifice interesante la studiile și cercetările făcute în laboratoare. Cei de la cercul științific al anului III mecanică-agricolă au proiectat și construit un mecanism folosit curent în construcțiile mașinilor agricole moderne; cei din anul V electromecanică au adus unele contribuții la teoria și construcția mecanismului de comandă logică cu elemente rigide și elastice, folosite la automatizarea proceselor de producție.

— Aceste realizări tineresti — mărturiseste dînsul — mi-au făcut o reală bucurie. Pentru că în tinerete am avut și eu visuri asemănătoare... Tineretea mea de altădată renaște astfel prin colaborarea cu generația studentescă de astăzi. Și nu-mi pot dori altceva mai bun, mai frumos, decât ca ea să se aprofundeze. Mai ales că 1966 înseamnă continuarea unor studii pasionante, începute în domeniul angrenajelor și a mecanismului de comandă logică a mașinilor automate.

Proiecte particulare într-un context general

Cu toată particularitatea lor, proiectele tinerilor cooperatori din Verești, regiunea Suceava, se înscriu în cadrul general al preocupărilor actuale în agricultură. Pentru a depăși sporurile de recoltă față de mediile planificate, obținute în anul 1965 (depașiri de 600 kg la grâu, 500 kg la porumb, aproape 2.000 kg la sfeclă de sămînță etc.), ei și-au propus, printre altele, ca în anul ce vine să lărgescă suprafețele irigate și să folosească îngrășămintele chimice la toate culturile lată și citeva date aflate prin intermediul inginerului agronom GHEORGHE MURARU, ce exprimă concret proiectele cooperativilor din Verești pentru anul '66: irigare a 285 de hectare, îngrășămintele chimice în valoare de 1.000.000 lei.

Se lansează un debut

Acum este elev la o școală de maiștri de pe lângă Combi-

natul din Brăila. A lucrat la Combinatul chimic de la Iași.

Dacă a fost de la început pe șantier se înțelege că ultimii săi ani, inclusiv 1965, sint ani grei de înfăptuire, de fapte care se înscriu în evoluția generală a construcției combinatului. Ce-și dorește un om cu un astfel de profil de la anul care vine?

— Să-mi fac proiectul de diplomă, să-l susțin cu bine și să „debutez” cu brio ca maistru.

Orice insistență e de prisos. „Oțeanul” nu se dezmente. Și ca să nu rămână doar un oțean oarecare, trebuie să știți că interlocutorul nostru se numește CONSTANTIN RAICEA și că înainte de a fi elev la școala de maiștri a lucrat ca dulgher.

Retrospectivă plastică

Afișele toamnei trecute anunțaseră un remarcabil eveniment pe tărîmul artei plastice: „Expoziția retrospectivă M. H. MAXY”. Ancheta noastră reia aceste evenimente în actualitate:

— Firește că retrospectiva a fost pentru mine evenimentul cel mai însemnat al anului trecut — spune pictorul. Ea a ilustrat în mod succint cei peste 40 de ani ai carierei mele artistice. Pe 1966? Îmi doresc să am putere și să pot continua, chiar în puține pinze, idealurile care m-au stăpînit din tinerețe și pînă astăzi.

Interferențe

Răspunsurile date întrebării noastre de către tovarășul GHEORGHE UTA, inginerul șef al Combinatului chimic Borzești, exemplifică cu prisosință extraordinară împlinirea a împlinirilor personale cu cele ale colectivității posibile doar în socialism.

— Personal, anul '65 mi-a adus satisfacția confirmării unor importante probleme din domeniul fabricației produselor clorosodice. Proiecte pentru '66? Să realizez, împreună cu colectivul meu sporirea capacității de producție la instalația de clorură de aluminiu, prin modificarea compoziției chimice a brichetelor de caolin. O altă dorință: teza de doctorat.

„Lupul de mare” ...cu peștele în „cale”

De pe puncte de comandă a traulerului „Galati”, sosit recent în țară, coboară în intinpinarea noastră comandantul ION CIUCA. Ce i-a adus anul acesta? Brevetul de comandant de cursă lungă. Odată cu el, comanda traulerului „Galati”, una din cele mai moderne nave oceanice de pescuit. Succesele pe care le-au obținut în această cursă vorbesc singure despre eficiența tehnicii moderne a acestei „uzine” plutitoare, despre priceperea și munca sîrgincioasă a echipajului, cu care se mîndresc în egală măsură „Ce-mi doresc în noul an?” Multe „cale” pline de pește...

Un an... „dacic”

După spusele sale, anul 1965 a fost pentru HADRIAN DAICOVICIU lector la Facultatea de istorie și filozofie a Universității „Babeș-Bolyai”, din Cluj, un an „dacic”. Începutul lui l-a găsit în Italia, unde țînuse citeva conferințe despre daci, sfîrșitul anului — la sesiunea științifică o muzeelor unde a prezentat o comunicare despre o nouă cetate dacică, descoperită astă-vară în munții Orăștiei, în vecinătatea Sarmizegetusei.

Cea mai mare mulțumire a cercetătorului clujean din anul ce se încheie, a fost, însă, oportunitatea lucrării sale intitulată: „Dacii”

— Calda primire făcută ei de către publicul cititor — ne-a

spus el — va fi unul din motivele ce nu mă vor lăsa să uit vreedată anul 1965. Proiecte pentru noul an? Cel vechi le determină: nu-mi pot dori mai mult decât să contribuie de la catedră și de pe șantierul arheologic, la împlinirea chemărilor partidului, mai stimulatora care oricînd, odată cu recenta înființare a Consiliului Național al Cercetării Științifice.

Orizonturi la... adincime

Acum citiva ani, apariția primelor sonde de mare adincime producea senzație. Existența lor a deschis tehnicii forajului... orizonturi noi, punînd tehnicienilor români multe probleme inedite. Astăzi, spectaculosul sondelor de mare adincime a fost depășit...

Cînd inginerul CORNEL MOISE, din Ministerul Petrolului, ne vorbește despre depășirea adincimilor maxime ale anului 1965, despre obținerea unor parametri mai buni prin îmbunătățirea tehnologiei de foraj, despre necesitatea înzestrării cu sape de calitate mai bună, nu face decît să exprime ceea ce din preocupările esențiale ale anului 1965, văzute în lungire și la scara calitativă nouă pe care o reclamă anul 1966.

După „Iarna bărbaților”

Citeva cuvinte din partea scriitorului ȘTEFAN BANULESCU, a cărui anul ce a trecut i-a adus un binemeritat succes de librărie prin volumul său „Iarna bărbaților”:

— Lucrez la un roman — „Vieți provizorii” — pe care doresc să-l închei la începutul anului 1966, avînd nădejdea că prin el voi izbui să mă număr mai departe, alături de colegii mei de generație și să omagiez astfel, împreună și în anul ce vine, prin prietenia de lucru care ne unește, pe stimuții și inteligenții noștri cititori.

Vernisaj universitar

Un răspuns din partea tovarășului PETRE GIGEA, președintele comitetului executiv al sfatului popular orășenesc Craiova. Care poate fi dorința de căpetenie a primului gospodar al orașului, în legătură cu înființarea celei mai tinere universități a țării?

— Firește, aceea privind pregătirea cadrului citadin potrivit desfășurării învățămîntului în acest important lăcaș de cultură. Bunăoară, vom solicita sprijinul Academiei pentru înființarea bazei de cercetări a Academiei, cu o bibliotecă documentară, careia i-am rezervat una dintre cele mai frumoase clădiri craiovene — operă a arhitectului Ion Mincu. Desigur, mai avem și multe alte proiecte, pentru că fimem să primim cu brațele deschise acele cadre didactice care doresc să muncească și să creeze în tinăra universitate.

Și mai departe!

Exact acum un an pe vremea aceasta, fabrica de mobilă a Complexului de industrializare a lemnului din Bacău, se găsea în pragul intrării în funcțiune. Gîndul pe care-l nutreai atunci fiecare muncitor era ca „debutul” fabricii și implicat al produselor ei să se bucure de aprecierile publice și cumpărător.

Eforturile diurne ale colectivului au asigurat reușita acestui „debut”. Fabrica și-a câștigat prestigiul dorit și binemeritat. Dar șirul proiectelor, al dorințelor nu s-a încheiat. Dovadă, „vinetele șefului de brigadă GHEORGHE IACOB în prag de an nou:

— Vrem ca fabrica noastră să atingă în anul ce urmează, înainte de termen, capacitatea proiectată, iar produsele ce le vom realiza să se bucure de aceeași apreciere și peste hotarele patriei.

Thomas sau Agnes?

Hotărît, pentru rectificarea ANA SCHMITZ de la uzina brașoveană „Rulmentul”, 1965 a fost un an al împlinirii. Profesional, a urcat o nouă treaptă a calificării: mașina electronică cu toleranțe de microni, pe care a învățat s-o minuiască, se supune docilă comenzilor ei, prelucrînd cu o repeziune, apreciată de toți colegii, acea piesă intitulată „inelul exterior pentru rulmentul tip 322 la utilaje grele”. E, cu alte cuvinte, una dintre cele mai destoinice muncitoare ale uzinei.

Iar în '66 o nouă împlinire: — La 31 decembrie intru în concediu de naștere. În curînd se va naște Thomas sau, dacă va fi pe voia mea, Agnes...

Semiconductorii în spectrometria radiației „gama”

La 25 noiembrie 1965 pe paginile externe ale ziarelor figura cea știre care anunța descoperirea unui nou fenomen în fizica nucleară, făcută de un grup de fizicieni români și sovietici la Institutul unificat de cercetări nucleare de la Dubna. Conducătorul experiențelor efectuate din partea specialiștilor români era fizicianul MARIUS PETRAȘCU, șef al laboratorului de reacții nucleare de la Institutul de fizică atomică. El a condus construirea unor aparate care au dus ulterior la descoperire. Evident că studiile în jurul acestei descoperiri, în măsură să dea naștere unei noi orientări în cercetările de fizică nucleară, cheamă continuarea lor:

— În 1966 vom continua cercetările în domeniul reacțiilor cu mezoatomi, aprofundînd acest domeniu. De asemenea, ne propunem să obținem rezultate noi în ce privește cercetarea structurilor nucleare cu ajutorul neutronilor, perfecționarea metodicii de spectrometrie a radiației „gama” cu ajutorul semiconductorilor, parcurgerea unor etape noi în pregătirea lucrărilor cu neutroni polarizați.

„Picior de cerb” și alții

Știi cine sint cei mai tineri cinești din țară? Școlarii cîneclubului „Cravata roșie” de la Casa pionierilor din Brașov. Aici, într-o sală cu scaune lili-pulane și cu un ecran pe măsură, aproape trei sute de copii de vîrstă primelor ecuații algebrice descoperă necunoscutele celei de a șaptea arte: scenariul, regia, actoria, opera-toria, montajul. 1965 a fost primul lor an de producție cinematografică și iată, în vacanța de iarnă, copiii veniți în vizită la „Casa” lor vor asista la primul „festival al filmelor” realizate pentru prima dată în țară de copii... Ce-și doresc micii „cinești” pe '66? GEORGETA VIERU, elevă în clasa a VII-a:

— Să joc rolul indianului „Picior de cerb”, în filmul al cărui scenariu l-am scris.

ROGER PIRVU, elev în clasa a VI-a:

— Să joc rolul „oțeanului” în filmul după scenariul Geor-gheei.

MIRCEA BRENCIU, elev în clasa a VI-a:

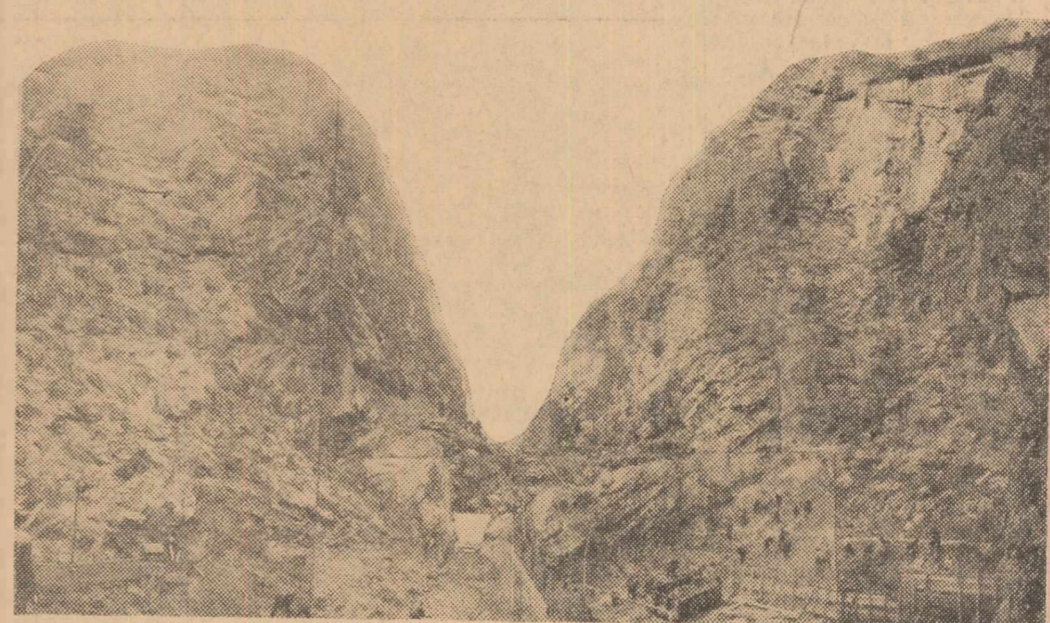
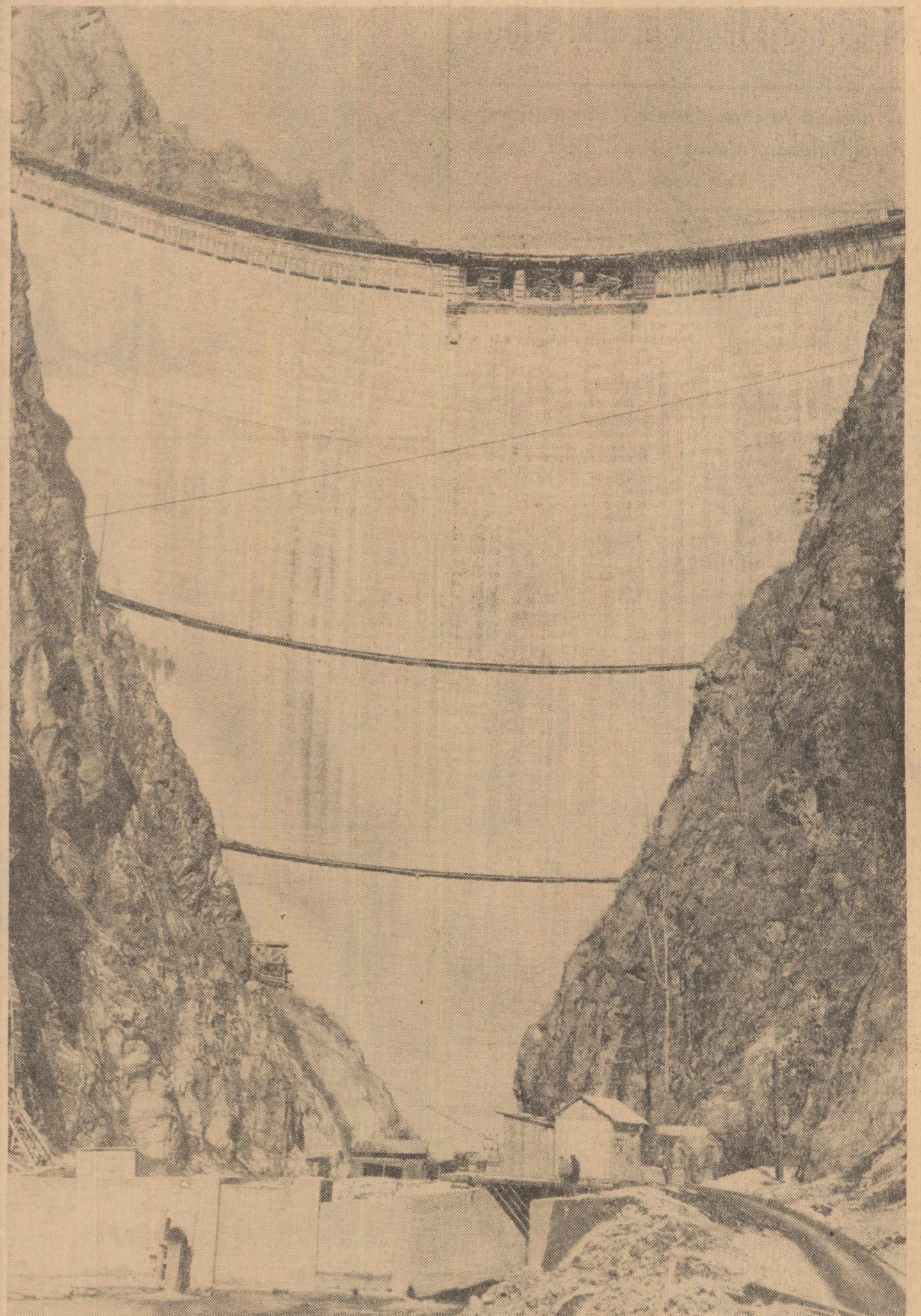
— Să joc pe Petre, în același film. Să continuăm? Fiți siguri că toți cei de la „Cravata roșie” vă vor vorbi despre filmul cu pricina, căci el va prezenta prima operă cinematografică pe '66 a fiecăruia dintre ei...

lor acum e rîndul reporterilor. Ce-ar putea să-și dorească ei pentru anul care vine?

Ca să fie prezenti la toate „debuturile” viitoare, ca să-i afle și să-i cunoască pe toți autorii acestor debuturi, pe toți cei ce vor putea să dea răspunsuri grele de împliniri și certitudini, pe toți cei pe care socialismul i-a obșnuit să-și ridice puterea creatoare la scara marilor dimensiuni, pentru toate acestea, reporterilor le-ar trebui o mie de brațe, o mie de inimi!

ELISABETA PETREANU GRAZIELA VINTU

UN „MUNTE” NOU LA CHEILE ARGESULUI BARAJUL VIDRARU

Întă aci trei imagini — trei file însemnate din cronica scrisă cu eroism de constructorii hidrocentralei „Gheorghe Gheorghiu-Dej” de pe Argeș.

Cu doi ani și ceva în urmă decorul mai pastra încă amprenta sălbăticei seculare a acestor munți (cliseul din mijloc). Brigăzile de mineri ale lui Ion Ionescu și Constantin Prisăcaru (amîndoi foști bi-căzeni), deseori legați în frînghii, „seuștiau” cu stăruință pe colțuri aspre de stîncă în duritatea îndărătnică a munte-lui. După ce bucuriile explo-ziilor, care izbuteau să elin-tească din loc blocuri mari de piatră s-au mai ostit, între cele două masive muntoase — Ghițu și Frunți — se pregătea un migală ureșul viitorului munte — barajul Vidraru...

...Era într-una din zilele de la mijlocul lunii octombrie 1963. În Cheile Argeșului, oamenii ațelorași brigăzi — Ionescu și Prisăcaru — spălau piatră ce-nușie, zgrunțuroasă cu perle și săpun și adunau apa în fișii de pinză albă, curată. Apoi, cu aceeași migală, furtunul de aer

comprimat ușa și primenea din nou vîntoarea vatră a barajului. Și iată că din înălțime a coborît, de pe cablul aerian, prima benă încărcată cu beton (cliseul de jos); prima cursă din cele aproximativ 83.000 cite s-au făcut pînă ieri, în Cheile Argeșului. Fiecare lamelă a barajului hidrocentralei a fost pre-gătită în același chip ca și cea dintîi. Metru cu metru, muntele de beton s-a înălțat prin priceperea și stăruința te-merarilor constructori. Dintre cei care au început acest ureș viguros, puțini n-au fost de față și la turnarea ultimei la-mele a barajului. Stelian Mazi-lu, Adrian Popovici și Pavel Hanganu — toți trei veniți pe marele șantier, direct din facultate, în 1961 — au supravegheat și noaptea, lucrările de beto-nare în calitate lor de ingineri de schimb. Inginerul Marius Mălai — și el foarte tînăr, sub 30 de ani — este de un an șeful lotului baraj, iar betonistii din brigăzile lui Gherasim Rus și Petre Tosa, care au împrăștiat pe vatra barajului prima încărcătură de beton, ei, aceeași oa-

meni, au nivelat și cota finală — 165 de metri.

Bucuria acestei consistente împliniri au trăit-o, firește și macaragii, dulgherii, instala-torii, benistii.

— Tovarășul inginer Gh. Zaharia, fostul șef al lotului baraj,

nu mai e aici. A plecat la Por-țile de Fier. Dar noi îl consi-derăm, totuși, direct părtaş la această realizare a noastră. Eu, și nu numai eu, am învățat multe de la dînsul, ține neapărat să consemneze în aceste rînduri, tov. inginer Marius Mălai.

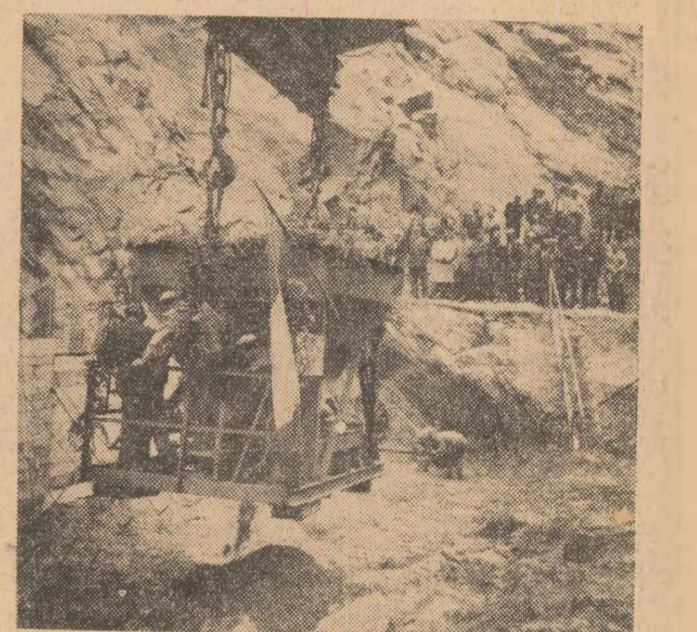
Așadar, iată, gotul dintre cele două masive s-a unit, îngemă-nîndu-se cu „muntele” masiv din beton, înălțat de construc-torii (cliseul de sus).

Apelul Argeșului, laolaltă cu ale Rîului Doamnei, Cernatu-lui, Vîlșanului și Topologului li s-a pregătit o stavilă de necre-tură.

Îndărătul acestui uriaș de beton, în anul viitor, lacul de acumulare, lung de 14 km își va oglîndi fața limpede sub soare.

Barajul Vidraru a atins deci înălțimea finală: iată o notație de mare însemnătate din cronica vastului șantier de pe Ar-geș.

VIORICA CIORBAGIU
Fotografii: NICU VASILE

LA ORA 24 FĂRĂ... 5 MINUTE

Ce mai aveți de făcut și ce n-ați făcut în anul 1965?

O anchetă la care glumesc Tudor Mușatescu, Aurel Baranga, Mircea Crișan, Stela Popescu și Temistocle Popa

Da, exact: mai sînt cinci minute pînă cînd orologiul va bate miezul nopții. Așadar, ce mai aveți de făcut și ce n-ați făcut în 1965? Conciziunea interogației include subtilitatea răspunsului și, bineînțeles, fărîma de glumă din rubrica de umor a ziarului din ultima filă de calendar a anului care ne părăsește. Să propulsăm spre interlocutorii noștri întrebarea și să înregistrăm rîcoșeul spontan și exclamativ...

Mestrul TUDOR MUȘATESCU ne-a făcut o surpriză. A luat creionul în mînă (aceiași de patru decenii) și a improvizat în câteva clipe următorul cântec: În ultimele cinci minute Imi zboară gîndul (și ce iute) Nici la ce-o fi, nici la trecut Ci doar la... ultimul minut! — Și acum să trecem la un răspuns în proză. — Cu plăcere. — Imi pregățiți un mușatesm?

care nu le-ați făcut, totuși ați făcut un turneu la Paris. — Da, dar nu am făcut eu turnul Eiffel, nici Pantheonul, nici Napoleonul. În general, n-am făcut, tovarășe, nimic... — !!! — ...ca să mă-ncondeiați la gazetă.

Fotogenică și spirituală, actrița STELA POPESCU a dat imediat replici: — În anul acesta, în calitate de prezentatoare a emisiunii „Duminică sportivă” de la televiziune, nu am reușit să aplaud calificarea echipei noastre reprezentative în campionatul mondial de fotbal. Să fie oare numai o lipsă a mea? De asemenea, am uitat sau, mai degrabă, n-am avut prilejul să joc și într-o piesă de teatru. — Ce mai aveți de făcut anul acesta? — Chiar peste câteva minute voi prezenta la televiziune în cadrul programului de revelații noua emisiune „Tele 111”, adică voi forma un număr de telefon la întimplare și îi voi cere celui ce va răspunde să-și exprime o preferință în legătură cu o melodie, pe care o va executa, imediat, unul din cîntăreșii aflați în fața micului ecran. — Atunci vă las, ca să nu fim telefonul „ocupat”.

Ultimul acord al anchetei noastre ne duce acasă la compozitorul TEMISTOCLE POPA. Incepem de la... scadența ceasului. — Ce mai am de făcut anul acesta? Să iau premiul cel mare de la Mamaia, să iau premiul Uniunii Compozitorilor și premiul Uniunii Scriitorilor.

— Bine, dar nu mai aveți timp. Mai sînt doar cinci minute. — Aveți dreptate. În schimb în anul acesta n-am luat la Festivalul de muzică ușoară de la Mamaia premiul cu cîntecul „Hunedoara”, la care sînt foarte mult, și am luat cu „Dorule”.

Etirziu. Ar fi poate timpul să punem punct. Dar chiar în clipa aceasta a intrat pe ușa redacției un tinăr. — Ce n-ați făcut în anul 1965? — Cred că faceți o confuzie. N-am făcut nimic și cred că nici nu avem cum. Dar am atîtea de făcut de acum încolo. ...Era anul 1966!

Scritorul AUREL BARANGA a replicat pe loc, mirat și telefonic: — Întrebarea mă intimidă și mă trece printr-un duș scotian de contrarietăți. Ea pune în raport, cu timpul, ce am făcut și ce n-am făcut. Dar vai, debitul este mai mare decît creditul. Nu am făcut... foarte mult. — Penița mea înregistrată, cu fidelitate, verva dumneavoastră... autocritică. — Să detaliem. Nu mi-am pus la punct volumul de „Fabile”. Nu mi-am pus la punct volumul de versuri. Nu am reușit să termin piesa mea eroică, intitulată „Patetica”. — Este o adevărată inflație de „nu”.

— Și urmează o afirmație: în clipa cînd fac acest bilanț îmi dau seama ce trebuie să fac în 1966.

MIRCEA CRIȘAN, multiplicat în noaptea aceasta (și e de unde!) în atîtea emisiuni la radio și televiziune, a fost prompt ca de obicei.

— Mi-ați rupt inima cu întrebarea asta. Cîte am plănuit și nu le-am făcut! Nu am luat premiul Nobel și nu am descoperit perpetuum mobile. Nu am făcut comedia cinematografică pe care toți o așteaptă de la alții și eu o aștept de la... mine. Nu am făcut poezia în care să arăt cine sînt eu, nu am făcut texte de muzică ușoară, nu am scris un roman, nu am scris două romane. Nu am trecut la teatrul serios, nu am trecut la genul serios, nu am trecut la serios, nu am fost serios. — Pentru un comic, e foarte bine. — Apropos de ceea ce nu am făcut, vă rog să notați că nu am venit... făcut acasă. — Pentru asta n-ar trebui să întrebăm și soția? — Atunci lăsați răspunsul, că nu... merge. — Dar în atîtea lucruri, pe

PSEUDO-REPERTORIUL TEATRAL

„Caniota”
Un cartofor, bată-l norocul,
A spus cu ochii la afiș:
— Dacă actorii sînt cu jocul,
Cu „Caniota” e lăbiche!

„Vedere de pe pod”
Niște rapidiști exclamă:
— Dacă la afiș privești
Poți să juri că-i o reclamă
Cu terenul din Giulești!

„Un tramvai numit dorință”
„Un tramvai numit dorință”?
Deci vedem cu prisosință

Că și-n New York, ca la noi,
Vine rar... tramvaiul 2.

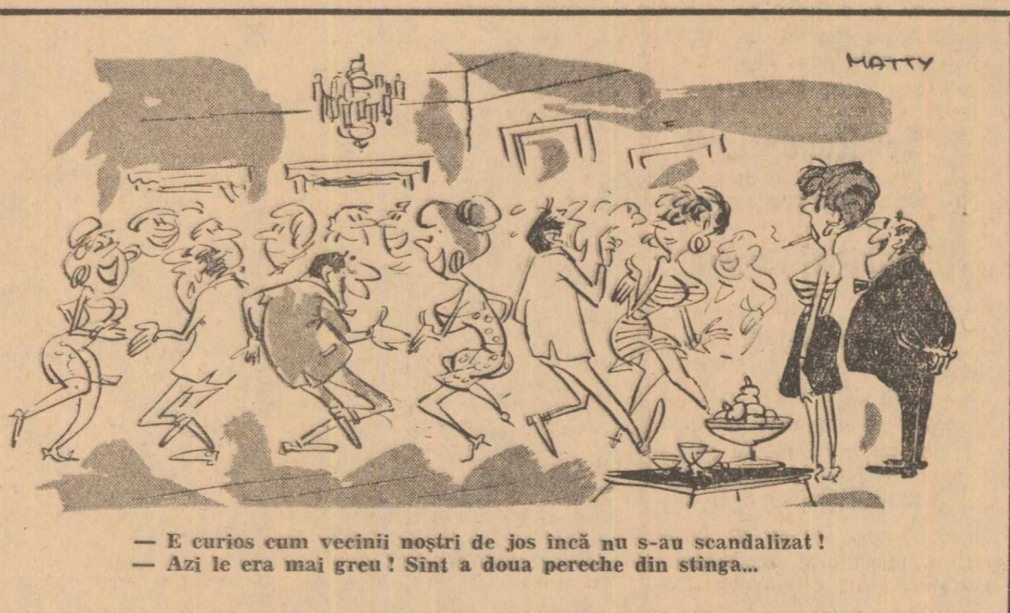
„Regele moare”
Orice șahist e-n stare
Să spună răspicat
Că „Regele nu moare”,
Cel mult ajunge mat.

„Vlaicu Vodă”
Profesorul cu metodă
Întrebă pe un școlar:
— Ce știi despre Vlaicu Vodă?
— De un timp se joacă rar!

V. D. POPA

Mi-am inaugurat agenda

— E curios cum vecinii noștri de jos încă nu s-au scandalizat!
— Azi le era mai greu! Sînt a doua pereche din stînga...

— Cînd mă gîndesc că noi doi tot la un revelion ne-am cunoscut!!!
— Da, da... la Popeștii, „Eram 13 la masă”...

— Pot să știu de ce-ai insistat atît să iau de trei ori din sarmalele acelea îngrozitoare?
— Ca să-ți dai și tu seama ce sarmale bune fac eu!

1 aprilie — spațiul locativ.
Am ales cu premeditare ziua. Pentru că e început de lună și zi de păcăleală. Și cum tot mă voi duce a treizecea oară la spațiu pentru aceeași banală adevărită, voi avea impresia că de data asta mă duc ca să-i păcălesc eu pe ei! Că pînă acum a fost invers. Poate că ar trebui să le duc și un dar — niște bomboane cu chinină, sau un „Ilie Pronosport” care improviză cu cerneală, sau o sticlă de colonie cu gaz lampant, sau... în fine, am timp să mă gîndesc.

17 februarie — programat la dentist.
Ehe, dată foarte însemnată — dacă nu suferiți de dinții nici nu vă puteți face o idee! Poate că se putea să vii ziua căderii Bastiliei, ziua de naștere a fratelui meu ziua cînd trebuie să mă duc la lemne — dar ziua cu dentistul în nici un caz! O aștept de 7 luni, cînd mi-am scos o mosea și mi-au recomandat apoi tratament urgent. Și m-au înscris pe listă în februarie. Pentru că e urgent. Și chiar dacă aș vrea s-o uit, parcă nu-mi aduc dinții a minții de ea în fiecare zi?!

14 martie — preschimbarea abonamentelor la „Cinematocă”.
Asta înseamnă că am asigurate cîteva ore de stat la coadă. Și că trebuie să mă feresc de orice depășire, de orice gripă, de orice seșinită care m-ar putea face indisponibil în ziua aceea și m-ar suspenda astfel pe trei luni de la comoriile artei cinematografice mondiale și aproape mute. De ce-o fi nevoie de periodică preschimbare, de vreme ce tot nu poți lua bilet decît dacă te-ai bătut ca un leu-paraleu în septembrie cînd s-a deschis stagiunea — nu știu! Probabil că așa e mai artistic. Sau poate că numai cu cozi, cu liste și bătaie se deschide gustul pentru capodopere.

12 mai — O.N.T.
Inițialele vacanței, ale excursiilor în străinătate, ale brazilor carpațini și ale Marii Negre, inițialele concediului — pe care mi l-am aranjat anul ăsta în august ca să pot face nămol. Dar trebuie să mă agit încă din mai, pentru că în fiecare sezon estival au loc aceleași fenomene de iluzionism: la început O.N.T. face reclamă pentru litoralul dîndu-ți iluzia că sînt locuri, pe urmă zice că nu-s, apoi iar se răzîndește și uite-așa vine toamna și te pozomești întrebîndu-te: unde sînt iluziile mele, pe care le-am avut?...

23 iunie — comandă cooperativă pantofi.
La data aceea ei vor fi înnebuniți de sandale cu plută și eu o să le cer pantofi cu cauciuc. Pentru ploaie și lapoviță. Nu pot să spun că s'ar nebun, că trebuie să aibă un limbaj civilizată. Nu pot să spună că n-au timp, că am eu destulă vreme de așteptat. Nu pot să spună că mi-au greșit măsura, că le cer să-mi facă alții. Doar am mai învățat și eu cîte ceva într-o viață de om!

15 iulie — Perlan.
Încep să-l pîndesc. Un sfert din București e plecat în concediu, celălalt sfert e prea toropit de caldura ca să bată zilnic magazinele, iar jumătatea rămasă preferă să se inghesue

la ștrand. E singura mea șansă de a face stoc. Pentru că în restul anului, cînd mă duc eu la „Unic” aflu că s-a dat la „Bitolia”, cînd ajung la „Bitolia” se zice că a fost la „Triumf”, cînd soșesc acolo mi se spune că s-a descărcat în Bercești-Sud — ori eu nu pot să fac pe navetistul în propriul meu oraș!

4 august — concediu.
N-am ce scrie. E singura lună fără program.

28 septembrie — „Nufărul”.
Nu floarea, ci boiangera. Dau la curăț, hainele negre. Poate că am noroc și s'ar găsi pînă la revelion. Numai de nu le-ar mîncă molii la ei pînă atunci!

17 octombrie — atenție mînuși!

Că peste tot începe „Odișea” mînușilor. Așa e în fiecare an: oamenii zic că-i frig și cu nevoie de mînuși căptușite, iar comertul și fabricile de specialitate zic să nu-i — nici frig, nici urmă de mînuși! Asta-i momentul meu: imi rezolv toate obligațiile cu duzina pe care am cumpărat-o, pe vremea cînd toți consumau suc rece cu tonela și se inghesuiau la grădinițe de vară. Acum sosește de Murfatlar medaliat, un serviciu de pahare de cristal, un tablou cu semnătură de la „Consignația” — nu fac cît o parche de mînuși! E cel mai frumos și mai de preț cadou care se poate face în octombrie. Să vedem însă cine-l merită — în virtutea serviciilor făcute și mai ales a celor viitoare...

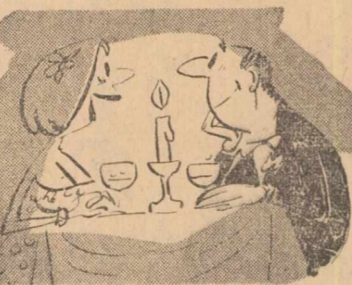
25 noiembrie — începe colecționarea agendelor.
Aviz amatorilor!
27 decembrie — inaugurarea agendei.
Pe care după cum vedeți, pentru anul acesta am făcut-o...

PIA RADULESCU

— Iubito, privește fulgii de nea și spune-mi o vorbă de dragoste...
— Urson...

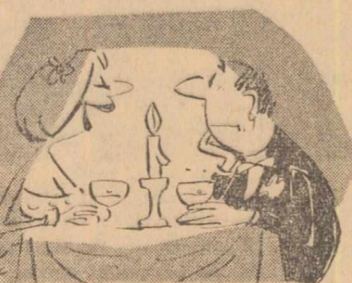
Desen de D. NEGREA

...Singuri!... ca la primul nostru revelion!... Era acum 12 ani!...

— Ții minte?... Eram tineri... Eu te iubeam... Tu mă adorați!...

...Nu ca acum, cînd n-ai fost în stare să faci rost la timp de invitații la Lido...

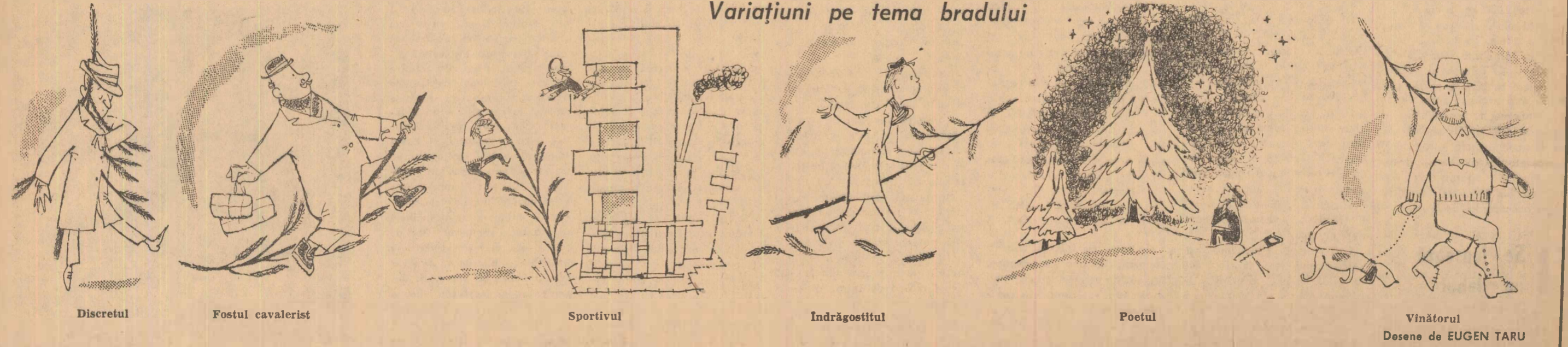

...Ambasador, Athenée sau Cîna unde oamenii petrec, dansează, în stîrșit... mai vîd și alte mutre!...

— Domnule Zamfirescu G. Mircea, gîndește-te bine și răspunde-mi sincer: Vorbești dumneata sau Murfatlarul?
Desene de MATTY

Variațiuni pe tema bradului

Desene de EUGEN TARU

ACTUALITATEA INTERNATIONALĂ

Manifestări cu prilejul Zilei Republicii

SOFIA 30 Corespondentul Agerpres, C. Linte, transmite: Cu prilejul celei de-a 18-a aniversării a Republicii noastre, în seara zilei de 29 decembrie, Ioan Beldean, ambasadorul României la Sofia, a organizat vizionarea filmului artistic românesc „Dragoste la zero grade”.

oameni de știință, cultură și artă, ziaristi.

PRAGA 30 Corespondentul Agerpres, A. Lița, transmite: Cu prilejul celei de-a 18-a aniversării a Republicii, la Ambasada Republicii Socialiste România din Praga a avut loc la 29 decembrie o gală de filme, în cadrul căreia au rulat filmele „Orizont 64” și „Theodor Aman”.

In citeva rinduri

● **GUVERNELE R. P. MONGOLE ȘI REPUBLICII FINLANDA** au hotărât să-și ridice misiunile de la Ulan Bator și Helsinki la rang de ambasade.

● **FOSTUL PRESEDINTE AL BRAZILIEI**, Juscelino Kubitschek, se retrage definitiv din viața politică — se spune într-o declarație dată publicității de deputatul Sebastiao Pais de Almeida.

● **GRUZIA**, una dintre cele 15 republici ale U.R.S.S. a fost decorată de Prezidiul Sovietului Suprem al U.R.S.S. cu Ordinul Lenin pentru succesele obținute în construcția economică și culturală.

● **40 000 DE LUCRĂTORI** de la companiile particulare de autobuze din Italia au declarat o grevă generală de 24 de ore.

● **LA HANOI A FOST INAUGURATA EXPOZIȚIA** „Cinci ani de victorii glorioase”, consacrată împlinirii a cinci ani de la întemeierea Frontului național de eliberare din Vietnamul de sud.

● **FERDINAND MARCOS** a depus joi jurământul în funcția de președinte al Filipinelor.

● **SPORIREA TARIFELOR LA TRANSPORTUL PE CALĂ** FERATE în Anglia a fost anunțată la Londra.

● **PESTE 300 000 DE MUNCITORI** textilești din statul indian Maharashtra au luat parte la o grevă de 24 de ore, cerind guvernului să nationalizeze întreprinderile textile, închise de patroni, să revizuiască salariile și să interzică concedierea ilegală a textileștilor.

● **MANEVRELE DE IARNĂ** ale trupelor americane și vest-germane, sub denumirea codificată „Silber-Kralle” vor avea loc între 5 și 20 ianuarie 1966 pe teritoriul landului Bavaria (R.F.G.).

● **IN CAPITALA COASTEI DE FILDEȘ** au început lu-

crările reuniunii la nivel înalt a Consiliului Concordiei, la care participă șefii celor patru țări membre: Coasta de Fildeș, Niger, Volta Superioară și Dahomey.

● **REPREZENTANȚII UNEI COMPANII SUD-COREENE** au propus întreprinderilor miniere din Japonia să le furnizeze la preturi avantajoase forță de muncă sud-coreeană. Coreea de sud a mai trimis forță de muncă și în R.F. Germană și Italia.

● **PRODUCTIA DE CĂRBUNI A R.F.G.** s-a redus în anul 1965, de la 142,2 la 136 milioane tone, iar rezervele de cărbune nevindate au crescut de la 7,8 la 15,4 milioane tone. Ca urmare, au fost închise zeci de mine, 23 000 mineri rămânând fără lucru.

● **GUVERNUL RASIST AL RHODESIEI** a majorat taxa la cărbunele ce se exportă în Zambia, de la 1 șiling la 5 lire sterline pe tonă, ceea ce reprezintă o creștere de 100 de ori.

● **GUVERNUL VEST-GERMAN** este de acord cu înțelegerea sesiunii Consiliului Ministerial al Pieței comune la 17 și 18 ianuarie 1966 — se anunță într-un comunicat al Ministerului de externe al R. F. G.

● **IN LEGĂTURA CU CREȘTEREA CHELTUIELOR PENTRU RĂZBOIUL DIN VIETNAM**, guvernul S.U.A. se pregătește să ceară Congresului lichidarea sau micșorarea pe cât posibil a programului federal de ajutor acordat școlilor.

● **RUL TULUMAI DINTRE** PERU a inundat mari suprafețe de teren, distrugând patru sate din regiunea Huallaga (departamentul Huanuco). Aproximativ 1 200 de persoane au rămas fără adăpost.

● **TRATATIVE ECONOMICE ÎNTRE R.F.G. ȘI IZRAEL** vor avea loc în ianuarie. Comunicatul publicat la Bonn precizează că guvernul vest-german va acorda Izraelului un credit de 75 milioane mărci.

Pe glob, în aceste zile

În lumea întreagă, oamenii se pregătesc să sărbătorească noul an. Închind pe cel care trece, sute de milioane fac urările tradiționale: viață lungă, sănătate, belșug, pace!

Imaginile noastre prezintă aspecte caracteristice ale acestor zile în diferite puncte ale globului: moș Gerilă, sosit într-un mare oraș sovietic aduce parcașii de belșug; este foarte ocupat cu solicitările telefonice ale copiilor! Tinerii cehoslovaci de lângă vitrina împodobită tradițional de sărbători, schiorii din Japonia, cercetătorii de pe melegurile antarctice, care mai au încă de lucru până la ora revelației, deși atît de departe unii de alții, sint uniți, în aceste momente, de aceleași gânduri, de aceleași năzuinți care animă pe toți oamenii cinstiți din lume: fie ca anul 1966 să însemne un nou pas făcut de omenire pe calea păcii și colaborării internaționale!

Demisia ministrului de externe al Italiei

ROMA 30 (Agerpres). — În urma cererii repetate de demisie a ministrului afacerilor externe, Amintore Fanfani, adresată primului ministru Aldo Moro, acesta din urmă a fost nevoit să accepte demisia. În cercurile politice italiene se pune întrebarea dacă această demisie va fi rezolvată prin simpla înlocuire a ministrului de externe sau dacă va urma o criză de guvern. În legătură cu faptul că anul trecut, când fostul ministru al afacerilor externe, Giuseppe Saragat a fost ales președinte al Republicii, înlocuirea s-a făcut evitându-se o criză de guvern. A.F.P. sugerează că procedul va fi repetat și de data aceasta. „Nimeni din coaliția guvernamentală nu pare să intenționeze în momentul de față să provoace o criză de guvern”, afirmă aceeași agenție, iar faptul că Aldo Moro a declarat că „este constrins să supună președintelui Republicii” propunerile pentru rezolvarea situației, indică totuși posibilitatea unei simple înlocuiri a ministrului de externe. Alegerea asupra căreia se

va opri președintele Consiliului de Miniștri s-ar putea să provoace complicații pe parcurs. Un lucru pare însă limpede. El este relevant în răspunsul pe care acesta i l-a dat lui Fanfani și în care se subliniază că demisia „nu va schimba nimic în orientarea politică externă a guvernului, aprobată de Parlament”.

Descoperirea unui complot în Salvador

SAN SALVADOR 30 (Agerpres). — În capitala Salvadorului s-a anunțat miercuri descoperirea unui complot. Într-un comunicat dat publicității, președintele țării, Julio Adalberto Rivera, arată că un grup de civili împreună cu unele personalități militare ar fi întreprins „o campanie de defaimare publică” a membrilor guvernului. Aceștia făceau cunoscut în public „unele documente” despre activitatea guvernului. Potrivit comuni-

Problema cipriotă în dezbaterile guvernului grec și a parlamentului turc

ATENA 30 (Agerpres). — Cu prilejul unei reuniuni a guvernului grec, primul ministru grec, Stephanopoulos, a declarat că politica Greciei a fost întotdeauna orientată spre o

soluție pașnică a problemei cipriote. El a afirmat, de asemenea, că guvernul grec va acționa în strînsă colaborare cu guvernul de la Nicosia.

ANKARA 30 (Agerpres). — În Adunarea Națională a Turciei au luat sfîrșit dezbaterile generale asupra problemei Ciprului. Ministrul de externe Caglayanli a declarat că „nimeni nu va putea impune guvernului turc acceptarea unei soluții în problema Ciprului, atîta timp cît el nu o aprobă”. La sfîrșitul dezbaterilor generale, Adunarea Națională a adoptat o motiune prin care se consideră că discuțiile au fost „satisfăcătoare”. Partidul republican al poporului s-a pronunțat împotriva motiunii, cerînd continuarea dezbaterilor în vederea „clarificării anumitor puncte obscure”.

catului, obiectivul complotiștilor era de a „demonstra că guvernul este incapabil să mențină ordinea”. El ar fi subminat „unitatea forțelor armate, invitînd pe unii militari să formeze organizații clandestine”. Curînd după comunicat, s-a aflat din surse neoficiale citate de agențiile de presă americane, că un număr de civili și militari au fost expulzați din țară și au fost efectuate arestări.

Succese ale patrioților laotieni

XIENG KUANG 30 (Agerpres). — Postul de radio „Vocea Laosului” anunță că în perioada 17 mai—23 decembrie forțele patriotice au doborât 220 de avioane americane ce operau deasupra regiunilor eliberate. Citînd știri din provincia laotiană Khang Khay, agenția vietnameză de informații anunță că armata de eliberare a doborât, în perioada 19—27 decembrie, 12 avioane americane care întreprindeau misiuni asupra acestei provincii. Alte patru avioane au fost

doborîte în regiunea centrală a Laosului. Referindu-se la luptele din luna noiembrie și decembrie în regiunea din centrul Laosului, între forțele patriotice și forțele de dreapta, agenția vietnameză de informații precizează că acestea din urmă au pierdut 300 de militari uciși, răniți sau făcuți prizonieri. De asemenea, patrioții au capturat o mare cantitate de arme și muniții. Tot în aceeași perioadă, forțele de dreapta au pierdut în luptele de la Xieng Kuang peste 200 de soldați și ofițeri.

Puternice atacuri ale forțelor patriotice sud-vietnameze

SAIGON 30 (Agerpres). — Corespondenții din Saigon ai tuturor agențiilor de presă anunță că forțele patriotice sud-vietnameze au continuat joi dimineața operațiunile de mare anvergură declanșate încă de miercuri. Agenția Reuter relevă că în provinciile de nord, în zona bazei militare americane de la Da Nang, patrioții au lansat joi dimineața cel de-al doilea atac puternic, în ultimele 24 de ore.

Aceeași agenție, citînd declarațiile unui purtător de cuvînt militar american, anunță că un batalion de patrioți, numărînd circa 300 de soldați, au atacat și distrus avansposturile guvernamentale din localitatea Dai Loc și împrejurimile bazei Da Nang. Corespondentul agenției Reuter semnalează că, în noaptea de miercuri spre joi, patrioții au pătruns chiar în centrul Saigonului, unde au atacat din nou cu grenade unul din sediile comandamentului militar american. Au fost răniți șapte americani.

PLEIKU 30 — (Agerpres). — Toți cei patru conducători ai revoltei antiguvernamentale

din regiunea platourilor centrale muntoase sud-vietnameze au fost executați în fața a numeroși cetățeni aduși cu forța să asiste la modul în care autoritățile reprimă orice manifestare de nemulțumire față de actualul regim.

NEW YORK 30 (Agerpres). — La Universitatea din Columbia (S.U.A.) a avut loc miercuri un miting de protest al studenților și profesorilor împotriva războiului din Statele Unite în Vietnam. Profesori și reprezentanți ai organizațiilor antirăzboinice din S.U.A. au vorbit studenților despre caracterul agresiv al războiului din S.U.A. în Vietnam.

WASHINGTON 30 (Agerpres). — În fața uzinelor „Vertol” din Philadelphia — S.U.A., specializate în fabricarea elicopterelor militare, a avut loc miercuri o manifestație organizată de Comitetul pentru acțiuni neviolente. Participanții au protestat împotriva intervenției americane în Vietnam. Poliția a intervenit, operînd arestări în rîndul manifestațiilor.

Din toată lumea

Surpriză...

Cităm din publicația franceză „Lectures pour tous” următoarea povestire:

„O doamnă împozantă și foarte elegant îmbrăcată intră în marele magazin de blănării Curtis Steward, de pe Sutter Street, din San Francisco.

— Aș vrea să-mi confecționez o vestă din vizon pentru cîmlele meu.

Cum asemenea cereri au devenit banale pentru o anumită categorie, vânzătorul a întrebato fără să clipească: — Mare sau mic?

— Mai curînd mijlociu, răs-punsese clienta

— Dar, doamnă, de ce n-ați venit însoțită de cîmlele dvs. pentru a-i putea lua măsura?

— Vai, Doamne! exclamă clienta, nici nu poate fi vorba! Vreau să-i fac o surpriză!

Nașterea delfinului

În dreptul coastelor californiene, s-a fotografiat recent, pentru prima oară, nașterea unui delfin. Mai întîi, se strecoară din pîntecele matern o mică coadă de delfin. Pînă ca acesta să iasă la iveală pe de-a-ntregul, trece mai bine de o oră. De aceea, nașterea începe... de la coadă. Intr-adevăr,

dacă micul delfin ar veni pe lume cu capul înainte, atunci s-ar înnaști, căci delfinii respiră cu ajutorul plămînilor, ca și oamenii lui, numai că după naștere, mama trebuie să poarte de grabă nou născutul în sus, spre aer, altminteri s-ar îneca.

Avîndu-se cozi noului născut este extrem de moale și de elastică, astfel că mama nu este rănită în timpul nașterii. După citeva ore, aripioara se întărește, iar micul delfin începe să înoate zdravăn. Celelalte femele ale cîrduului tin la respect dusmanii și delfinii masculi prea curioși. Intre timp, a țesut și capul din pîntecele mamei, și se vede clar cordonul ombilical. Mama se răsucește în sus, cordonul ombilical se rupe, iar micul delfin se cheamă că s-a născut.

Cînd puțul răsufăla pentru întîia oară, încețază și grija temătoare a mamei: aceasta își prezintă, cu mîndrie, parca odrasla care înoată acolo unde este mai ferită: sub pîntecele mamei. El nu trebuie să sugă: cu un fel de pompă, mama îi stropeste laptele în gîtle. La fiecare zece pînă la treizeci de minute micul delfin își primește tainul. Și, nu e de mirare, astfel, că nu trec decît trei luni pînă să-și dubleze greutatea ce a avut-o la naștere, ajungînd să cîntărească vreo 35 de kilograme.

Eclogit cu pigmente de diamant

La zăcămintul diamanților „Mir” din Iakutia (U.R.S.S.) au fost găsite două bucăți de eclogit, pigmentate cu granule de diamant. Este pentru a treia oară cînd la zăcămintul „Mir” se găsește astfel de roci. Prima mostră de eclogit, pe care s-au văzut chiar cu ochiul liber peste 10 cristale de diamant, a fost găsită în anul 1938.

Prezența mineralului de eclogit confirmă ipoteza oamenilor de știință că diamantele din Iakutia s-au format în îndepărtata epocă istorică din timpul puternicelor explozii subterane. Eclogitul este

o rocă cristalină, care se compune, în special, din mineralele pirop și piroxen. În cazuri rare, se găsesc în el diamante și grafit.

În fotografie: Eclogitul pigmentat cu diamante.

Jucării războinice

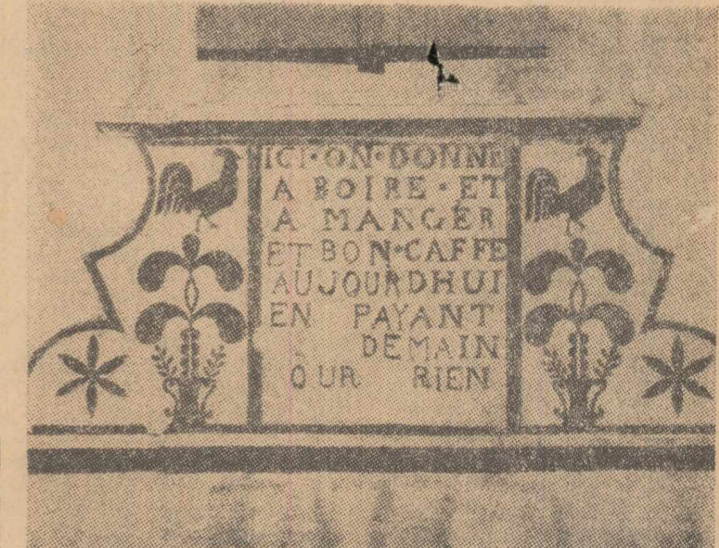
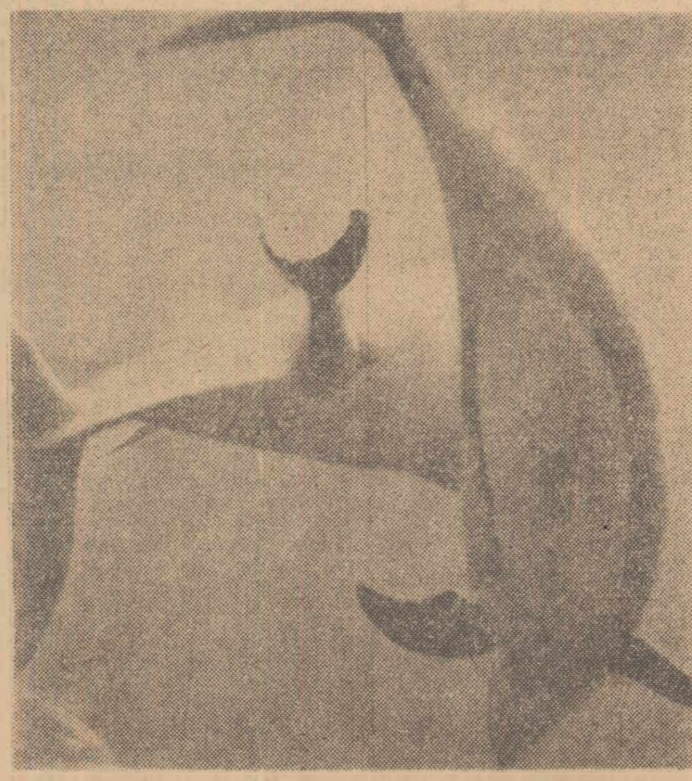
„Lupte de gură în spatele pomului de iarnă” — este titlul sub care un corespondent al ziarului „The Financial Times” relatează modul în care propaganda destinată susținerii războiului împotriva poporului vietnamez se reflectă în jucăriile oferite, în acest sezon, de către marile magazine din S.U.A.

Pornind de la ideea că nici copiii americani nu sînt scutiți de psihiza războinică întîmîtă prin presă și televiziune, corespondentul englez scrie: „Cu ocazia acestor sărbători, mai mult ca niciodată de la terminarea războiului coreean, fabricanții de jucării din Statele Unite lansează jucării militare.”

„Firma Hasbro a lansat chiar o jucărie specială pentru băieți. — soldatul Joe, — în trei variante: soldat, marinar, sau aviator. El are 30 cm înălțime, și 25 de piese care se pot mișca. Printre miniaturile de joacă,

cele de război uzurpă apanajul modelelor de automobile, camioane, mașini agricole și altele asemănătoare. De exemplu, un copil care insistă asupra autenticității, în acest caz, are posibilitatea să-și ceară lui Mos Gerilă un tanc Bulldog, o frumoasă replică a unui tanc adevărat al infanteriei” care lansează automat bombe și care este oferit de firma Remco la 5,88 dolari: un avion de luptă autopropulsat „la fel cu avionul de bombardament F9F Panther”, pus în vânzare de Hasbro.

În încheierea relatării sale, corespondentul ziarului The Financial Times scrie: „Dar angajarea pe plan național în războiul din Vietnam a fost atît de evidentă în sectorul jucăriilor, încît a fost suficientă pentru a provoca proteste, așa cum a fost recenta demonstrație a unui grup de femei care luptă pentru pace, în fața unuiu dintre cele mai mari magazine de jucării din New York...”

Mărturii în piatră

Pitoreașca și minuscula Tară a Basculor, care se întinde pe ambele versante ale muntelui Pirinei, și-a păstrat, nealterat de-a lungul veacurilor, un folclor și o artă de nesemnat farmec. Iar, dacă arhitectura și pictura au lăsat doar puține mărturii, sculptura decorativă, dimpotrivă, vădește o bogăție și originalitate cu adevărat iesite din comun.

Piatra, care joacă un rol pre-cumpănitor în tradiția și în patrimoniul lexical base, piatră, pe care o găsești la tot pasul, este principialul element componențial al acestei sculpturi: piatră de Bidache, de Osses, de Jara sau de Rhune... calcarul albastru-zgîrțuros, gresia în culori calde, cer împetrit și simplificare a formelor și a liniei care se acordă cu personalitatea bască, aspră și directă. Iar din vremuri străvechi, cioplitorii în piatră și-au exprimat în acest material de

supremă trîncie visele și năzuințele. Această moștenire își găsește înfrumusețarea în felurite opere sculpturale, cum ar fi: stelele funerare și inscripțiile domnestice. Casa basca are o fizionomie proprie, potrivit fizionomiei în care se adăugă, iar fațadele sînt împodobite cu tot felul de inscripții și semne simbolice.

Inscripțiile sînt însoțite de desene și semne, decălușind, de pildă, meseria localărilor sau o anumită idelentică casnică. Dar, cele mai frumoase inscripții, lapidare și pline de miez, sînt maximele. Ele au, uneori, un caracter săgălnic, ca, bunăoară, această inscripție pe fatada hanului din Tholdy: „Aici se dă de băut și de mîncare, și o cafea pe cinste. Azi, cu bani și pe degeaba — miine” (Vezi fotografia de mai sus).